

ge inzet als beheerder van Trompenburg. Dick's vader had bij zijn vertrek uit Rotterdam na de oorlog de zorg voor en het beheer van Trompenburg aan Dick overgedragen. Hoewel de geschiedenis van Trompenburg teruggaat tot 1857, toen Dick's overgrootvader het (toen nog kleinere) landgoed aankocht, en Dick's vader bij het uitbreken van iepziekte omstreeks 1920 de tuin met tal van nieuwe gewassen herinrichtte tot een arboretum, is het toch Dick geweest die voor een enorme verandering en herinrichting zorg droeg. Samen met zijn vrouw Riet Trouw, die even geestdriftig voor het Arboretum was als Dick, bewerkstelligde hij een enorme uitbreiding. Dit allereerst door met stekken en zaadjes van dichtbij en daarna ook van elders in de wereld nieuwe bomen en gewassen te laten groeien, zodat onder meer het eikenbestand van 15 tot 150 soorten en het rhododendronbestand van 50 tot 750 werd uitgebreid. Daarnaast echter ook door het terrein te vergroten.

De eerste jaren was Trompenburg nog een privétuin. De kosten van het personeel voor onderhoud, die voor rekening van de familie kwamen, stegen ondanks het harde meewerken van Dick, Riet en later ook van de kinderen. Dit was op de lange duur niet vol te houden. In 1958 kwam een overeenkomst tot stand tussen de familie Van Hoey Smith en de Stichting Bevordering van Volkskracht, waarbij het beheer werd toevertrouwd aan de 'Stichting Arboretum Trompenburg' (nu 'Stichting Trompenburg Tuinen&Arboretum'). Trompenburg werd opengesteld voor het publiek. Volkskracht verklaarde zich bereid de helft van de exploitatiekosten te dragen. Door deze stichtingsstructuur en de openstelling werd ook gemeentelijke subsidie mogelijk.

Het was voor Dick als beheerder wel wettelijk om rekening te moeten houden met een bestuur. Dit bestond bij het begin onder meer uit enkele goede vrienden van Dick: koopman H.J.E. van Beuningen, notaris mr. H. Lambert, landschapsarchitect dr.ir. N.P.H.J. Roorda van Eysinga en oud-dendroloog van de Plantsoendienst H.W. Vink. Dick ontdekte snel dat samenwerken met een bestuur met zoveel expertise ook voordelen had.

Trompenburg werd een gewilde plaats voor omwonenden om te wandelen en op de bankjes van de natuur te genieten. Bezoekers kwamen ook van elders, zelfs uit het buitenland, omdat bomentuinen schaars zijn, zeker in Rotterdam en omgeving, en er veel unieke te zien was. Geregeld werden ook groepen rondgeleid, zowel door Dick als door Riet. Beiden wisten hun enthousiasme voor de natuur op de bezoekers goed over te dragen! Ook al liep het beheer en de exploitatie van Trompenburg via een stichting, Dick's vader –en na diens overlijden in 1965 Dick als erfgenaam– bleven eigenaar. Deze realiseerde zich dat het privé-bezit op langere termijn problemen kon geven. In overleg met Riet, de kinderen en Volkskracht besloot hij daarom in 1991 tot het grandioze gebaar om Trompenburg te schenken aan de Stichting Volkskracht Natuurmonumenten, waardoor deze unieke tuin ook in de toekomst voor Rotterdam en zijn bewoners bewaard zal blijven. De enige voorwaarden, die Dick stelde, waren dat Volkskracht voldoende kapitaal zou afzonderen om de exploitatie van Trompenburg op lange termijn veilig te stellen en dat Volkskracht welwillend zou kijken naar de toen bestaande plannen voor verdere uitbreiding van de tuin en voor een bezoe-